

det end cola, og at der kan spises andet end pomfritter – sidder bedst fast, hvis man lærer det som barn. Derfor er det meget oplagt at tage fat her.

Når vi anlægger en social profil, ved vi godt, at det halter mest de steder, hvor familien af en eller anden grund ikke rigtig fungerer; her er det børnene, der kommer i front og lider under det. Det er også i høj grad børnene i de familier, hvor økonomien ikke er så god, som hellere smider den kedelige madpakke i grøfttekanten end tager den frem og viser den, og så lader de hellere være at spise noget. Sådan foregår det tit, så det vil være en særdeles god idé at fjerne de sociale forskelle, som madpakkerne udtrykker, og ligestille børnene ved at give dem den samme mad. Det vil være allermest til gavn for dem, der har det sværest, og det er vel også dem, som ødelægger undervisningen allermest.

Jeg kan se, at nu har jeg ikke meget tid tilbage, så jeg vil hurtigt sige lidt om økologi. Nogle steder, bl.a. i Nordjylland, er der lavet nogle forsøg, hvor man i 13 måneder har serveret økologisk kost i nogle institutioner og har oplevet, at når man gik fra almindelig kost til økologisk kost, fik specielt børn med sygdomsproblemer som f.eks. øreproblemer en meget bedre funktion.

Vi ved også, at der for nylig er gjort nogle forsøg med rotter. Rotter er jo ikke mennesker, men det er dem, der bruges, når det skal indikeres, om traditionel mad og økologisk mad gør en forskel, og man fik nogle overraskende resultater: Immunsystemet hos de økologisk fodrede rotter blev meget bedre. Sammen med det, vi har set i Nordjylland, siger det mig behageligt nok noget om, at der faktisk ligger noget fornuft i at servere økologisk kost. Det er meget fornuftigt at have det i tankerne, specielt når vi snakker børn, og vi støtter forslaget.

Formanden:

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Per Clausen.

Per Clausen (EL):

Nu er det jo lidt sent at starte en stor principiel debat om forskellen mellem vores opfattelse af, at ting skal finansieres solidarisk via skattebetalingen, hvor de, der har de bredeste skuldre osv., og de borgerlige partiers opfattelse af, at brugerbetaling i al almindelighed er det bedste. Det vil jeg derfor undlade, men bare sige, at det jo er rigtigt, at der eksisterer en grundliggende uenig-

hed, og at den selvfølgelig også stikker sit hoved frem her. Men den uenighed behøver jo ikke blokere for, at jeg har en klar opfattelse af, at vi er enige om, at den mad, vi får i barndommen, har afgørende indflydelse på, hvad vi vælger at spise som voksne, og at det også er meget vigtigt af hensyn til børnenes sundhedstilstand, børnenes indlæringssevne osv., at de får den rigtige kost.

Jeg tror sådan set også, at uanset hvor længe man bliver ved med at gentage mantraet om, at madpakken er forældrenes ansvar, ved vi godt, at i dag giver de ikke børnene den sunde og indbydende kost, de trænger til. Det er selvfølgelig et nederlag, men jeg tror på den anden side, at der er mange, som har måttet erkende, at det kan være svært at lave tilstrækkelig spændende madpakker til sig selv og børnene i en travl hverdag.

Så kan man selvfølgelig sige: Jåmen forældrene kan godt beholde ansvaret, for de skal i hvert fald betale. Men det ændrer jo ikke noget ved, at det, der ligesom var det grundliggende, ikke er der mere. I de velfungerende familier går stressen i arbejdet og stressen i familien mere på, at man ikke har tid nok, men mange familier er ikke så velfungerende. Nogle af de familier er ikke velfungerende, fordi de mangler penge, andre mangler penge, fordi de ikke er velfungerende, og atter andre er bare ikke velfungerende. Men børnene i de familier lider under, at deres familier ikke er velfungerende, uanset om vi bliver ved med at sige, at det er forældrenes ansvar, og det synes jeg i hvert fald taler for, at der etableres nogle kollektive madordninger i daginstitutioner og i skoler.

Kl. 22.05

Jeg vil bare sige, at jeg synes i hvert fald, det er svært at opretholde det principielle synspunkt, at det er meget vigtigt, at forældre og børnene betaler den fulde udgift i et samfund, hvor vi har accepteret, at arbejdsgivere betaler til de ansattes madordninger – ikke bare for privatansatte, men også for offentligt ansatte og, som jeg antydede, også for os, hvilket vi selvfølgelig er glade for. Det er et udtryk for, at man her i landet mener, det er vigtigt, at folketingspolitikkerne er kvikke og friske, også kl. 10 om aftenen, og derfor gerne giver et lille tilskud til dem, der arbejder køkkenet, så vi kan få god og sund mad. Det er penge, der er råd til at betale, og det er jo meget sympatisk.

Der er enighed om madens betydning, men jeg er også meget enig med fru Lone Dybkjær, når hun siger, at det handler om andet og mere